

Jyllandsposten, læserbreve d. 24/1, 2014

Tre grunde til alle affærerne

Af Bo Torp Pedersen, Bremensgade 19, 1., København S

En minister gik selv – tilsyneladende uopfordret – efter fejl i sit ministerium. En justitsminister blev parlamentarisk tvunget til at afgå. En statsminister blev ”grillet” i et samråd, men mente ikke selv at have begået nogen fejl. Den nye justitsminister – og embedsmændene ved hendes side – kom i vanskeligheder ved endnu et samråd (i integrationsudvalget). Den ene politisk-administrative affære efter den anden. Hvad er det, der foregår på Borgen?

Skyldes de mange affærer, at politikere/ministre og embedsmænd er inkompetente? Det er trods alt svært at tro, at så mange forskellige ministre og deres embedsmænd simpelthen skulle være inkompetente. Men det er påfaldende, at en minister med et formodentlig meget beskedent arbejdsområde tilsyneladende havde så mange ”jern i ilden”, at han ikke kunne overskue en simpel møde-dagsorden. Hvordan må det så ikke være for en ”stor” minister?

Årsagerne

Affærerne har efter min mening tre dybereliggende årsager. For det første, at Danmark har fået et så stort statsligt regerings- og embedsværk, at ministre og embedsmænd ikke længere har overblik over, hvad de går og laver. Der er behov for et ”radikalt” oprydningsarbejde, hvor man virkelig besinder sig på statens og statsmagtens prioriteter. Jeg går ind for en stærk stat, men en stærk stat er ikke nødvendigvis stor. Statsapparatet må ikke blive et mangelhovedet, ukontrollabelt uhyre.

For det andet skyldes de mange affærer, at det grundlæggende forhold mellem medierne og den politisk-administrative verden er kørt af sporet. Journalister og medier har ganske vist en vigtig opgave i at give befolkningen indsigt i Folketingets og ministeriernes arbejde, men for tiden foregår mediedækningen på en måde, der skaber en hysterisk atmosfære af permanent valgkamp, og mediefolkene forfølger helt korporligt ministre, politikere og embedsmænd på Christiansborgs gange, så de pågældende ikke har ganske almindelig arbejdsro.

For det tredje er den oprindelige mening i forholdet mellem ministre og folketing ved at gå tabt. Ministrene og deres ministerier er rettelig forvaltere (tjenere). De skal forvalte de love, som Folketinget har vedtaget. Den politiske debat og det politiske initiativ burde ligge i Folketinget og Folketingets udvalg. For tiden optræder ministrene ikke længere som ministre, men som politikere, der har mest travlt med at pleje deres image og sikre opbakning i Folketinget til deres egne og regeringens ”kæpheste”.

Sådan behøver det ikke at være. Der er behov for helt grundlæggende at overveje, hvordan den klassiske tredeling af magten bedst kan forvaltes i et moderne samfund, og hvordan det politisk-administrative system i Danmark helt konkret bedst kan indrettes.